

Arrest

nr. 228 615 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 3 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2018 dient verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 29 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 2 mei 2019 ter kennis gebracht aan verzoekster en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2018 werd ingediend door:

Naam: K.

Voornaam: S.

Nationaliteit: India

Geboortedatum: (...)1951

Geboorteplaats: Alkara, Punjab

Identificatienummer in het Rijksregister(...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) IEPER

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.10.2018 gezinshereniging aan met haar dochter, zijnde K. N., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat: 'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Portugal verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Portugal een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Portugese verblijfskaart (170S49H72) op naam van betrokkene
- onvertaalde Portugese documenten: echter, deze documenten werden niet vertaald in één van de drie landstalen of het Engels, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zich op 27.06.2018 liet afschrijven naar het buitenland; op 27.07.2018 werd ze geregistreerd als zijnde woonachtig in Portugal. Echter, uit de beschikbare gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Portugal verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Portugal woonachtig waren. Uit de voorgelegde stukken blijkt tevens niet op basis van welke referentiepersoon betrokkene een verblijfsrecht verwierf in Portugal, hoelang ze er verbleven heeft, ... Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Portugal een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden en kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene kan bijgevolg geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 16.07.2008 in Ieper woonachtig is, sedert 19.11.2010 op haar huidige adres, zijnde Tegelstraat 40 – 8900 Ieper. Op 27.06.2018 laat ze zich afschrijven naar het buitenland, en vier maanden later, op 29.10.2018 laat ze zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. De volgende dag dient haar moeder een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Zowel de echtgenote als de twee minderjarige kinderen van de referentiepersoon lieten zich niet afschrijven naar het buitenland.

Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van haar moeder via artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Sedert juli 2011 is de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 21 van het VWEU en de Richtlijn 2014/38/EG, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster betoogt als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

SCHENDING ART. 47/1, 2° en 47/3. § 2 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART 21 VWEU EN RICHTLIJN 2014/38/EG

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

SCHENDING ART. 8 EVRM

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van artikelen 47/1, 2° en 47/3 § 2. van de Wet van 15.12.1980.

In art. 47/3 § 2 staat gestipuleerd dat er moet bewezen worden dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, in casu dus haar dochter, en dit kan bewezen worden aan de hand van elk passend middel.

Uit rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (arrest 12.03.2014) volgt dat dient aangetoond te worden enerzijds dat haar dochter in Portugal verbleef krachten een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en anderzijds dient te bewijzen dat haar dochter in Portugal een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met verzoekster.

Op heden legt verzoekster een verklaring voor van haar dochter waarin wordt geargumenteed dat wel degelijk aan alle voorwaarden is voldaan (zie MAP I, stuk 3) met volgende inhoud:

Verklaring

Geachte

Ik ben N. K. en wil uitleggen over de beslissing tot weigering van verblijfsvergunning van mijn moeder S.K., rijksregisternummer (...).

De papieren die we hadden gegeven voor de verblijfsvergunning aan te vragen in gemeentehuis was niet vertaald dus onze excuses daarvoor. Maar nu hebben we de vertaalde versie ervan (zie bijlage 1,2,3 en 4), Misschien zijn jullie er niet van overtuigd dat we op dezelfde adres hebben gewoond in Portugal en daarom sturen we een bewijs (zie bijlage 3,4). Op alle documenten hebben we dezelfde adres, Het ministerie van Sociale zaken en volksgezondheid, en van asiel en migratie heeft op 29/04/2019 besloten dat we aar voor een korte periode hebben gewoond, In werkelijkheid was ik op 17/04/2018 gegaan naar Portugal en ik heb ook een boarding pass ervan (zie bijlage5). Het ministerie van Sociale zaken en volksgezondheid, en van asiel en migratie zegt dat ik op 26/06/2018 ben vertrokken naar daar maar ik was ervoor al weg en wist niet dat mijn adres hier weg moest dus deed ik dat op 26/06/2018 (zie bijlage 6). Ik heb ook andere bewijzen voor dat ik daar woon sinds april zoals: bankrekening op 18/04/2018 (zie bijlage 7). Aanvraag op rijksregisternummer bij financiën (zie bijlage 8). Bewijs voor geld te storten in bankkantoor (zie bijlage 9). Bewijs aanvraag voor verblijfsvergunning van mijn moeder en betaalbewijs ervan (zie bijlage 10 en 11). Bewijs voor verblijfsvergunning 6 maanden van af 18/04/2018 tot 18/10/2018 (zie bijlage 2), Bewijs van aanvraag voor mijn mutualiteitkaart (zie bijlage 12, Bewijs van aanvraag voor mutualiteitkaart van mijn moeder (zie bijlage 13). Bewijs van aanvraag van certificaat van rijbewijs in de Indische ambassade in Lissabon (zie bijlage 14) Bewijs van aanvraag voor rijbewijs en betaalbewijs ervan (zie bijlage 15 en 16). Bewijs van krijgen van mijn rijbewijs (zie bijlage 17). Bewijs voor verlenging van mijn verblijfsvergunning van af 18/10/2018 tot 18/04/2023 (zie bijlage 18). Ik was zonder mijn kinderen en mijn man vertrokken omdat mijn kinderen nog naar school gingen en het schooljaar nog niet gedaan was.

Mijn man moest dus ook nog werken. We waren van plan om daar een indische restaurant over te nemen. Ik had daar eerst gewerkt. Na 6 maanden bedacht ik me dat we beter in België bleven. Ik heb liever dat mijn moeder bij ons woont want in India is er niemand voor haar te zorgen. We kunnen dan ook wel zorgen voor haar hier. Sinds einde van oktober 2018 wonen ik en mijn moeder weer in België. Mijn moeder is op ten laste van ons. Ze krijgt ook geen uitkeringen ergens (zie bijlage 19,20 en 21)

Ik hoop dat jullie het nu begrijpen door mijn uitleg en bewijzen.

Dank u wel en Met vriendelijke groeten

N. K.

Samen met deze verklaring worden 21 bijlagen in de debatten gebracht (zie MAP II, stukken 1 tem. 21) waaruit blijkt dat zij wel degelijk werd voldaan aan de wettelijke voorwaarden tot het bekomen van gezinshereniging.

Het gaat meer specifiek over volgende documenten dewelke thans door verzoekster worden voorgelegd (zie MAP II uit stukkenbundel):

- 1. nationaal paspoort verzoekster + vertaling*
- 2. bewijs verblijfsvergunning dochter voor 6 maand van 18.04.2018 tem. 18.10.2018*
- 3. bevestiging van woonplaats dochter verzoekster dd. 17.04.2018 + vertaling*
- 4. bevestiging van woonplaats verzoekster dd. 18.07.2018 + vertaling*
- 5. boarding pass dochter dd. 17.04.2018*
- 6. attest adreswijziging dochter 27.06.2018*
- 7. bewijs Portugese bankrekening dochter 18.04.2018*

8. aanvraag op rijksregisternummer bij financiën dochter dd. 17.04.2018
9. bewijs storting geldbedrag in bankkantoor door dochter dd. 18.04.2018
10. bewijs aanvraag verblijfsvergunning verzoekster dd. 24.04.2018 .betalingsbewijs aanvraag dd. 24.04.2018
12. bewijs aanvraag mutualiteitkaart dochter verzoekster dd. 24.07.2018
13. bewijs aanvraag mutualiteitkaart verzoekster dd. 24.07.2018
14. bewijs aanvraag certificaat voor rijbewijs dochter in indische ambassade in Lissabon
15. bewijs aanvraag voor rijbewijs dochter dd. 25.07.2018
16. betaalbewijs aanvraag voor rijbewijs dochter
17. bewijs van bekomen rijbewijs dochter dd. 09.11.2018
18. bewijs verlenging verblijfskaart dochter verzoekster van 18.10.2018 tot 18.04.2023
19. bewijs geen uitkeringen RVA verzoekster
20. bewijs geen uitkeringen OCMW verzoekster
21. bewijs geen uitkeringen mutualiteit verzoekster

Uit deze verklaring en bijhorende stukken blijkt ten genoegte van recht dat niet ernstig kan betwist worden dat aan alle voorwaarden is voldaan teneinde een positieve beslissing te bekomen voor wat betreft de ingediende aanvraag tot gezinshereniging voor verzoekster.

Uit de voorliggende stukken blijkt ten genoegte van recht dat de dochter van verzoekster wel degelijk over een verblijfstitel van meer dan 3 maanden heeft bekomen, aangezien zij eerst een verblijfstitel bekam van 6 maand, en vervolgens verlengd tot een verblijfstitel voor 5 jaar in Portugal.

Uit het geheel van voorliggende gegevens blijkt bovendien maar al te duidelijk dat verzoekster en haar dochter op hetzelfde adres in Portugal woonachtig waren, dat er door de dochter een verblijfstitel van 5 jaar werd bekomen, hoelang zij daar effectief heeft verbleven en er is bijgevolg ook afdoende aangetoond dat verzoekster en haar dochter in Portugal een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

Aangezien voldaan is aan de voorwaarden kan er door verzoekster wel degelijk een beroep gedaan worden op art 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG weze het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

De hier besteden beslissing heeft ten onrechte een uitzondering op voorzien, terwijl nochtans verzoekster gerechtigd was om zich op deze internationale rechtsregels en principes te beroepen.

Het is volkomen ten onrechte dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekster zich doelbewust kortstondig heeft laten afschrijven naar het buitenland en dan enkel en alleen met de intentie om een beroep te kunnen doen op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Kwade trouw wordt niet vermoed maar dient bewezen te worden en er dient vastgesteld te worden dat verwerende partij ingebreke blijft het één en ander te bewijzen wat echter ook niet mogelijk zal zijn aangezien deze argumentatie niet strookt met de werkelijkheid.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, van artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2014/38/EG, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

"TWEEDE MIDDEL

SCHENDING ART. 47/1. 2° en 47/3, § 2 VREEMDELINGENWET
SCHENDING ART 21 VWEU EN RICHTLIJN 2014/38/EG
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verzoekende partij heeft ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken voorgelegd die bewijzen dat zijzelf voldoet aan alle voorwaarden en er is haar nooit gecommuniceerd dat er nog andere stukken dienden voorgelegd te worden en dus bijkomende bewijzen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij zich niet zomaar kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van het één en ander, of nog een gebrek aan vertaling van voorgelegde documenten, om zomaar een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, temeer de eenzijdige aannames in de hier bestreden beslissing totaal tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid.

Er is sprake van manifeste schending van de toepasselijke rechtsregels, en tevens de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een toestand die zich nooit heeft voorgedaan."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

2.3.1 Op de terechtzitting verduidelijkt de raadsman van verzoekster dat de verwijzing naar de vermelde richtlijn 2014/38/EG een vergissing betreft en de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de burgerschapsrichtlijn) wordt bedoeld.

2.3.2 Waar verzoekster de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middeldeel slechts ontvankelijk in de mate dat verzoekster de schending aanvoert van een concreet beginsel. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

2.3.3 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarvan verzoekster de schending aanvoert, luiden als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

en:

“(...

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

2.3.4 Verzoekster betoogt onder verwijzing naar artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet en het arrest van het Hof van Justitie van 12 maart 2014 dat aangetoond dient te worden dat haar dochter in Portugal verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden enerzijds en dat haar dochter met haar in Portugal een gezinsleven heeft opgebouwd en bestendigd anderzijds. Verzoekster stelt verder dat zij heden een verklaring voorlegt waarin wordt geargumenteerd dat wel degelijk is voldaan aan alle voorwaarden en dat samen met deze verklaring 21 bijlagen in de debatten worden gebracht waaruit blijkt dat wel degelijk werd voldaan aan de wettelijke voorwaarden tot het bekomen van gezinshereniging. Na de stukken te hebben opgesomd, betoogt verzoekster dat uit het geheel van voorliggende gegevens blijkt dat haar dochter wel degelijk een verblijfstitel van meer dan 3 maanden bekomen heeft aangezien zij eerst een verblijfstitel bekam van 6 maanden die vervolgens werd verlengd tot een verblijfstitel voor 5 jaar in Portugal. Ook zou duidelijk blijken dat verzoekster en haar dochter op hetzelfde adres in Portugal woonachtig waren en hoelang zij daar effectief heeft verbleven, en verzoekster meent dat er bijgevolg afdoende is aangetoond dat zij en haar dochter in Portugal een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Verzoekster verwijst nog naar artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2004/38/EG en zij is de mening toegedaan dat volkomen ten onrechte wordt gesteld dat zij zich doelbewust kortstondig heeft laten afschrijven naar het buitenland enkel en alleen met de intentie om een beroep te kunnen doen op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Portugal verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn van 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen) en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Portugal een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden weigering tot verblijf van meer dan drie maanden de voorgelegde documenten opsomt en vaststelt dat de Portugese documenten niet werden vertaald in één van de drie landstalen of het Engels en besluit dat deze dan ook niet mee in overweging genomen kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Vervolgens verwijst hij naar de gegevens van het Rijksregister waaruit blijkt dat de referentiepersoon zich op 27 juni 2018 heeft laten afschrijven naar het buitenland en op 27 juli 2018 werd geregistreerd als zijnde woonachtig in Portugal. Hij stelt vast dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. De gemachtigde besluit op dit punt dat bijgevolg niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Portugal verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in de richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). De gemachtigde besluit nog: *“Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet afdoende dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Portugal woonachtig waren. Uit de voorgelegde stukken blijkt tevens niet op basis van welke referentiepersoon betrokkene een verblijfsrecht verwierf in Portugal, hoelang ze er verbleven heeft, ... Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Portugal een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.”*

Verzoekster betwist niet dat moet worden aangetoond dat de referentiepersoon in Portugal een verblijfsrecht had op grond van de Burgerschapsrichtlijn om haar rechten te kunnen doen gelden. Echter, doorheen haar betoog beperkt verzoekster zich tot het beweren dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden en de verwijzing naar stukken gevoegd bij het verzoekschrift waaruit dit zou blijken. Verzoekster beweert dan wel dat zij *“ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken (heeft) voorgelegd die bewijzen dat zijzelf voldoet aan alle voorwaarden”*, doch zij toont niet aan dat zij de stukken waarnaar zij verwijst doorheen haar betoog en die zij voegt bij haar verzoekschrift, heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag van 30 oktober 2018 tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze stukken worden niet vermeld op het aanvraagdocument (bijlage 19ter) van 30 oktober 2019 en bevinden zich ook niet in het administratief dossier. Op voormeld aanvraagdocument worden de geboorteakte, het Indiaas paspoort, de Portugese verblijfskaart en bewijzen van samenwoning vermeld waaromtrent de gemachtigde heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt deze motieven overigens niet. Gelet op voormelde elementen stelt de Raad vast dat de gemachtigde geen kennis kon hebben van de overige stukken op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en hij er derhalve geen rekening mee kon houden. Verzoekster kan de stukken ook niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de gemachtigde werden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Verzoekster hekelt nog dat haar nooit gecommuniceerd werd dat er nog andere stukken dienden te worden voorgelegd en dus bijkomende bewijzen, en betoogt dat het duidelijk is dat de gemachtigde zich niet zomaar kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van het één en ander, of een gebrek aan vertaling van voorgelegde documenten. Zij gaat er echter vooreerst verkeerdelijk vanuit dat het om een beëindiging van een verblijfsrecht zou gaan en de Raad benadrukt verder dat het verzoekster toekomt om de nodige bewijzen tijdig voor te leggen die haar aanspraken rechtvaardigen. Het komt aan de gemachtigde enkel toe om de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen.

In zoverre zij van de Raad een herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan worden verwezen naar de hoger uiteengezette annulatiebevoegdheid van de Raad, die hiertoe *in casu* niet bevoegd is. Op basis van de stukken van het administratief dossier kon de gemachtigde terecht vaststellen dat niet op afdoende wijze is bewezen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de betreffende machtiging te krijgen. De gemachtigde heeft hierbij enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. De verwijzing van verzoekster naar artikel 21 van het VWEU en de richtlijn 2004/38/EG en haar mening dat volkomen ten onrechte wordt gesteld dat zij zich doelbewust kortstondig heeft laten afschrijven naar het buitenland enkel en alleen met de intentie om een beroep te kunnen doen op het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie, betreft dan ook kritiek op een overtoollig motief.

2.3.5 Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat derhalve geen inmenging in het leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

Verder benadrukt de Raad hetgeen volgt:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekster dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

In de mate dat verzoekster meent dat er *in casu* wel degelijk sprake is van een dergelijke meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen haar enerzijds en de referentiepersoon anderzijds zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat *in casu* blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster en de referentiepersoon in Portugal een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Uit hogerstaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Voor het overige toont verzoekster niet *in concreto* aan uit welke leden haar gezin en/of familie nog zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen.

In de mate dat verzoekster met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat zij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonst. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met haar betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonst dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.6 Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat hij daarover niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN